

Дека влече делибаша Марка,
Дека влече по студни калдарми.
Провикна сѣ Айдутъ Дебелъ Новокъ:
„Каѣпе единъ цѣрна Арапино!
Не ти стигна ястиѣ що ядише,
Па си дошолъ юнаци да фащашъ,
Мене викатъ Айдутъ Дебелъ Новакъ,
Отъ висока Качанина града;
Дали знаишъ, цѣрна Арапино,
Ако тѣргнамъ тешка боздугана,
Ак' те удрамъ мегю две-те очи,
Две-те очи отъ глава ке скокнатъ,
Ка ѣ бѣлъ денъ, ноке ке сѣ сторить.“
Па завѣрти цѣрна Арапина,
Па завѣрти дервишко дервежде,
„Айде, рече, Айдутъ Дебелъ Новакъ,
Арамъ да ѣ кральство, що кралувашъ,
Как' мен' Арапинъ ак' не отепашъ!“
Махна Новакъ тешка боздогана,
Цѣрниъ Арапинъ боздоганъ пречека
Го пречека на малки-отъ пѣрстъ.
Тогай фѣрли цѣрна Арапина,
Фѣрли алка, фати Дебелъ Новакъ;
Та ги стори два добра юнака.
Па фатиха два-та добра краля,
Да си пищатъ, како лютѣ змѣи.
Лели дочу Новаково дете,
Новаково Груица войвода.
Кога дойде у Скопѣ широко,
Пуши конь-о низъ Скопѣ широко,
Тука тамо Арапинъ да стигнитъ,
И го стигна на Скопски-те порти.
Провикна сѣ Груица войвода:
„Каѣпе единъ цѣрна Арапино!
Не ѣ, каѣпе, делибаша Марко,
Не ѣ мой-о татко Дебелъ Новакъ,
Мен' ме викатъ Груица войвода,
Мѣтна водѣ порой како носе,
Така тебе ке понесамъ бедо,
Чекай боздоганъ отъ мене на теб'.“